

NAOMI KRUPITSKY

FIICELE MAFIEI

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

PROLOG

Iulie 1948

Să tragi cu arma este ca și cum ai sări în apă rece.

Stai pe margine, gata să sari, încordat tot, existând însă în fiecare moment posibilitatea să nu o faci. Ești plin de putere, dar nu când sari, ci cu o clipită înainte. Cu cât stai mai mult, cu atât ai mai multă putere, astfel că, până să sari, toată lumea așteaptă.

Dar în clipa în care sari, ești pierdut, ești la mila vântului și a gravitației, la mila deciziei pe care ai luat-o cu doar câteva clipe înainte. Nu poți să faci altceva decât să privești neputincios cum te apropii din ce în ce mai mult de suprafața apei, pentru ca apoi să te trezești scufundat și ud, prins în ghearele reci și cu respirația tăiată.

O astfel de putere o are și arma înainte să tragi cu ea. În secunde de dinainte de a apăsa pe trăgaci și de a lăsa glonțul să părăsească țeava, impenetrabil, incontrolabil. În timp ce tunetul despică norii îndepărtați, iar aerul încărcat îți ridică părul pe ceafă. În timp ce stai drept, cu picioarele bine înfipite în pământ, exact așa cum te-a învățat tatăl tău, „căci nu se știe niciodată”, cu umerii încovoiați, pregătiți pentru recul.

În vreme ce te tot decizi. Și decizi.

Foc.

PARTEA ÎNTÂI

1928-1937

BOOKZONER

Sofia Colicchio este o creatură cu ochii negri, Saleargă repede și țipă tare. Este cea mai bună prietenă a Antoniei Russo, vecina ei.

Locuiesc în Brooklyn, în cartierul Red Hook, la marginea zonei care va deveni Carroll Gardens și Cobble Hill. Red Hook este ceva mai nou decât Manhattanul de Jos, dar mai vechi decât Canarsie și Harlem, acele periferii necivilizate unde totul e permis. Multe clădiri sunt de fapt șoproane joase din lemn construite lângă râu, dar acoperișurile ceva mai înalte sunt mai departe de chei, înspre casele din cărămidă, și ele tot joase, dar mai solide, totul fiind de un cenușiu închis din pricina vântului, ploii și a funinginii din aer.

Famiiliile Sofiei și Antoniei s-au mutat în Red Hook pentru că așa le-a cerut șeful lor, Tommy Fianzo. Tommy locuiește în Manhattan, însă are nevoie de ajutor ca să-și poată conduce afacerile în Brooklyn. Când vecinii îi întrebă pe Carlo și pe Joey cu ce se ocupă, ei răspund „*cu una, cu alta.*” Spun „*import și export.*” Uneori spun „*ajutăm oamenii.*” Atunci noii lor vecini înțeleg și nu mai pun întrebări. Comunică prin jaluzelele închise și spunându-le cu voce tare copiilor că „*nu este treaba noastră.*”

Ceilalți oameni din cartier sunt italieni și irlandezi. Muncesc la docuri, construiesc zgârie-nori, care răsar ca vrejul de fasole din peisajul Manhattanului. Cu toate

că violența a mai scăzut de când adulții din cartier erau copii, ea mai plutește încă amenințator în umbra felinarelor de pe străzi.

Sofia și Antonia știu că trebuie să anunțe un adult din casă înainte de a merge în vizită una la cealaltă, însă nu știu și de ce. Lumea lor e alcătuită din mersul în parc verile, de zăngănitul și şuieratul radiatoarelor iarna și, tot timpul anului, de ecoul bărbaților care lucrează la docuri. Știu anumite lucruri, dar nu știu că mai sunt și lucruri pe care nu le știu; mai degrabă, descoperă lumea pe măsură ce cresc. „*Ăla e un ulm*”, spune Antonia într-o dimineață, iar Sofia își dă seama că în fața casei este un copac. „*Unchiul Billy vine diseară la cină*”, spune Sofia, iar Antonia își dă brusc seama că îl urăște pe unchiul Billy, cu nasul lui ascuțit, cu pantofii lui care lucesc, cu mirosul urât al trabucurilor pe care le fumează și cu transpirația pe care o lasă în urma lui. „*Trebuie să treci strada ca să nu o trezești pe vrăjitoare*”, își reamintesc una alteia, ocolind cea mai mică clădire din cartier, unde toată lumea știe – dar cum de știu și ele? – că la etajul al treilea locuiește o vrăjitoare.

Sofia și Antonia știu că unchiul Billy nu este cu adevărat unchiul lor, dar în orice caz, face parte din Familie. Știu că trebuie să-i spună unchiul Billy, așa cum trebuie să-i spună lui Tommy unchiul Tommy, și mai știu că trebuie să se joace frumos cu copiii unchiului Tommy când se adună cu toții la cină, duminica. Știu că nu există loc de discuție și punct.

Știu că Familia e totul.

Sofia locuiește într-un apartament cu trei dormitoare și cu o fereastră largă în bucătărie, care dă spre curtea în care nu are voie. Pe timp de vară, proprietarul își petrece timpul acolo, stând fără cămașă pe el, și adoarme cu țigara în mână. Căldura după-amiezii arde locurile de pe corpul lui care sunt expuse la soare, lăsându-i burta rotundă și brațele albe. Sofia și Antonia nu ar trebui să se uite. În camera Sofiei este un pat cu o cuvertură nouă roșie ca focul. Sus, pe raft, sunt trei păpuși din porțelan. Mai este și un covor moale în care îi place să-și afunde degetele de la picioare.

În capătul holului se află camera părinților ei, unde nu are voie să intre decât în caz de urgență. „*Caramia*”, spune *papa*, „*trebuie să mai rămână și câteva lucruri doar pentru mamma și papa, nu-i așa?*” „*Ba nu*”, răspunde ea, iar el își încovoie mâinile ca niște gheare și o aleargă pe hol ca să o gădile, în timp ce ea țipă și fuge. Și mai este încă o cameră goală cu un pătuț de când era Sofia bebeluș, cameră în care nu stă nimeni. *Mamma* mai intră uneori acolo și împătorește hăinuțe foarte mici. *Papa* spune „*haide, să nu facem asta. Haide.*” și o conduce pe *mamma* afară din cameră.

Sofia tocmai a început să observe că oamenilor le este frică de tatăl ei.

E servit primul la magazin sau la cafenea. „*Signore*”, spun chelnerii. „*Ce bine îmi pare să vă văd. Vă rog – e din partea casei. Este specialitatea noastră. Prego.*” Sofia îl ține de mână, agățându-se de el așa cum se agață ciupercile care cresc la baza copacilor. El este umbra ei, hrana ei, fundația ei. „*Iar ea este Sofia*”, spun ei. O ciupesc de obraz și îi ciufulesc părul.

Sofia nu le acordă prea multă atenție adulților, observându-i doar când sunt lângă tatăl ei, doar când el îi tratează cu amabilitate. Observă că tatăl ei pare întotdeauna să fie cel mai înalt din încăpere. Acceptă

jeleurile și biscuiții oferite de oamenii care sunt mai degrabă preocupați să intre în grațiile tatălui ei, lucru de care până și Sofia își dă seama.

După întâlniri, *papa* îi cumpără Sofiei înghețată. Stau la teighea pe Smith Street, el bând un espresso, iar ea încercând să nu se păteze de stracciatella pe cămașă. *Papa* fumează țigarete și îi povestește despre întâlnirile lui. „*Noi ajutăm oamenii, cu asta ne ocupăm*”, îi explică el Sofiei. „*Iar pentru asta, ei ne plătesc cum pot.*” Așa că Sofia descoperă că îi poți ajuta pe oameni, chiar dacă le este frică de tine.

Este fata tatei, știe asta, este preferata lui, căci se vede pe el însuși în ea. Așa cum un câine simte când vine furtuna, tot așa și Sofia simte pericolul pe care îl reprezintă tatăl ei, învolburând totul în urma lui; e ca rugina. Asta înseamnă că el ar face totul pentru ea, lucru pe care Sofia îl știe.

Sofia simte pulsul universului în vene clipă de clipă. Este atât de vie, că nu se poate separa de nimic din ceea ce o înconjoară. E ca o minge de foc care poate în orice clipă să mistuie apartamentul în care locuiește, strada, parcul în care merge cu Antonia, biserica și străzile pe care *papa* conduce în drumul lui spre serviciu, clădirile înalte ale Manhattanului, de partea cealaltă a râului. Totul poate să ia foc.

Dar, în loc să ardă lumea întreagă, Sofia se mulțumește să-l întrebe pe tatăl ei de ce: „*Papa, de ce, ce e asta.*”

Antonia Russo locuiește într-un apartament cu două dormitoare, unul care este al ei, iar celălalt, al părinților ei. *Mamma* și *papa* lasă ușa la dormitor deschisă, căci așa doarme Antonia cel mai bine, când

poate să audă cum sforăie *papa*. Bucătăria ei nu are fereastră, așa cum are bucătăria Sofiei, nici masă dreptunghiulară de sufragerie, ci o măsuță rotundă din lemn. *Mamma* freacă la nesfârșit podeaua, după care oftează și spune: „*Mai bine de-atât nu se poate.*” În sufragerie sunt tablouri pe toți pereții, genul vechi de fotografii alb-negru în care toată lumea arată supărată. În tablouri sunt bunicii Antoniei, înainte ca ei să plece din *fosta țară*. Uneori, *mamma* se uită la ei și sărută lăntișorul pe care îl poartă la gât, închizându-și strâns ochii pentru o clipă.

Antonia descoperă că, deși trebuie să fie ea însăși, deseori simte de parcă ar fi în corpul Sofiei, sau al mamei ei, ori în corpul prințesei din poveste. Îi este ușor să se desprindă de corpul ei, să se extindă și să existe în tot universul, în loc să rămână închisă în propriul corp.

Dimineața, Antonia își aranjează frumos animăluțele și le dă nume. Își face singură patul, fără să i se spună.

Sofia apare mereu în pragul ușii Antoniei, nepieptănată și cu unghiile murdare; este sigură că va trezi pe toată lumea, așa cum o face lumina soarelui. Pe Antonia o încântă și o dezgustă în același timp, fiind fascinată de felul în care poate un copil să analizeze o pasăre moartă, să admire o singură pană, să-i facă un altar. Ea este atentă la imaginea ei. Vrea să o absoarbă pe Sofia în ființa ei, să se umple cu magia prietenei sale.

Sofia și Antonia își petrec tot timpul împreună, căci sunt mici, locuiesc aproape una de cealaltă, iar părinții lor le încurajează prietenia. Pentru părinți, este bine când li se joacă copiii împreună.

Mersul Sofiei îi este atât de familiar Antoniei pe cât îi e propriul ritm; se vede pe sine în ochii căprui ai Sofiei mai bine decât în oglindă. La rândul ei, Sofia o recunoaște pe Antonia după parfumul de pudră și flori de liliac, care persistă în cameră mult timp, chiar și după ce prietena ei pleacă acasă la ea; după raftul perfect aranjat; după părul frumos pieptănat al păpușii ei preferate.

Sofia și Antonia nu-și dau seama că nu mai au și alți prieteni.

Cu ochii închiși, ele creează lumea. Merg împreună în safari și, tot împreună, de-abia scapă cu viață din colții vreunui leu. Împreună, zboară cu avionul în Sicilia, de unde sunt familiile lor, în Japonia și în Panama. Supraviețuiesc în sălbăticie doar cu două bețe și cu o cutie de biscuiți; reușesc să scape din nisipurile mișcătoare și de lăcuste. Se căsătoresc cu prinți, care merg călare pe străzile murdare din Red Hook. Sofia și Antonia au și ele caii lor pe care merg. Se apleacă peste grumazul lor și le șoptesc în ureche, apoi strigă cât pot de tare: „*Mergi iute ca vântul!*”, dar mamele lor le spun „*să facă liniște.*” „*Jucați-vă în altă parte*”, spun mamele, iar Sofia și Antonia merg pe Lună ca să se joace.

Antonia se simte liberă ca pasărea cerului când e lângă Sofia, al cărei foc interior îi încălzește mâinile și fața. Antonia se trezește câteodată că doar o privește pe Sofia, că se uită îndelung cum o ține rochia între umeri atunci când se apleacă peste masă sau cum uită să se clătească pe mâini când se spală amândouă împreună în baie înainte de cină. „*Dacă te văd înseamnă că sunt aici.*” Antonia simte că fără Sofia se descompune în aerul nopții, iar la rândul ei, Sofia, simțindu-se confortabil în lumina atenției depline pe care i-o acordă prietena ei, simte că strălucește și mai tare. „*Dacă mă vezi înseamnă că sunt aici.*”

Antonia și Sofia stau cel mai mult cu mamele lor și una cu cealaltă. Tații lor sunt deseori plecați, și cu toate acestea, tatăl Sofiei vine acasă la cină destul de des, astfel că îl simte prezent atât când își începe ziua, dar și când și-o încheie. Dimineața, el umple casa cu mirosul gelului său de păr și al cafelei, iar seara, bombăne prin bucătărie chiar înainte ca Sofia să meargă la culcare. Uneori, ea aude ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se în urma lui, îi aude pașii îndepărtându-se.

Antonia nu știe că ceilalți tați nu lipsesc de-acasă câte două sau trei seri pe săptămână, așa cum o face tatăl ei; nu știe că mama ei a izbucnit odată în lacrimi, cuprinsă de o adâncă epuizare existențială din pricina planificării meselor „pentru două sau trei persoane”; nu știe nici că noaptea târziu, când tatăl ei ajunge acasă, intră încet în camera ei, îi prinde fruntea în palmă și își închide ochii în rugăciune. Antonia nu știe cu ce se ocupă, știe doar că are treabă cu unchiul Billy sau cu unchiul Tommy. „Are întâlniri”, i-a spus odată Sofia. „*Ca să-i ajute pe oameni.*” Dar Antoniei i se pare că ceva legat de asta e nefondat și incomplet. Și poate că nu știe cu ce se ocupă, dar știe că, atunci când e plecat, mama ei nu este niciodată ea însăși: fie e mai mare decât viața, cu un uragan deasupra capului în timp ce face obsesiv curățenie, ordine, repară, se agită; fie mică, numai oase, o umbră a ceea ce e ea de obicei. Iar Antonia, la cei cinci ani ai săi, depinde de mama ei așa cum depinde marea de lună – simte fluxul și refluxul.

Și-l imaginează pe tatăl ei stând într-o cameră mică. Unchiul Billy fumează trabucuri și se leagănă în scaun înainte și înapoi, în timp ce gesticulează de zor și țipă la telefon, iar pe unchiul Tommy și-l imaginează stând în picioare într-un colț și supraveghindu-i. El e șeful. Tatăl ei este tăcut și ține în mână un stilou și o hârtie. În imaginația Antoniei, stă la un birou, cu o expresie de

adâncă concentrare pe chip. Se uită lung pe fereastră, iar din când în când scrie ceva pe hârtie. Nu se implică în probleme.

Dacă închide ochii, Antonia crede că poate clădi lumea.

Noaptea, după ce mama o pregătește de culcare, Antonia simte cum apartamentul se retrage din fundația sa. Ea și mama ei nu sunt suficient de grele ca să-l țină, așa că se sfărâmă și plutește, iar Antonia, cu ochii închiși, construiește fundația cărămidă cu cărămidă, până când o ia somnul.

Mama ei citește în camera alăturată sau se încălță și se duce la Rosa, mama Sofiei, ca să bea un pahar de vin împreună. Cele două femei sunt învinse și împovărate de faptul că soții lor fac „*Dumnezeu cine știe ce, Dumnezeu știe pe unde.*” Amândouă au douăzeci și șapte de ani și, deși la lumina zilei strălucesc de tinerețe, seara, la lumina lămpii, pe chipul lor se văd urme de îngrijorare, iar pe alocuri pielea e cenușie din pricina epuizării. Ca multe femei înaintea lor, ele sunt îmbătrânite din pricina grijilor și a secundelor care parcă se scurg mai încet seara decât în timpul zilei.

Lina, mama Antoniei, este agitată din fire. Când era copil, stătea în casă și citea, și nu ieșea când ceilalți copii se jucau mai dur afară. Se uita în dreapta și în stânga de cinci sau șase ori înainte să traverseze strada. Se speria imediat. Mama Linei o privea mereu supărată, își scutura capul și ofta. Lina avea mereu întipărită în minte imaginea mamei ei privind-o, scuturând din cap și oftând. A rămas la fel de agitată și după ce s-a căsătorit cu Carlo Russo.

De fiecare dată când tatăl Antoniei, Carlo, e plecat de-acasă, Lina e cuprinsă de frică până când Carlo se întoarce acasă. Iar când Tommy Fianzo decide că are nevoie de Carlo ca să transporte noaptea băuturi spirtoase

canadiene, frica o ține ca într-o gheară și nu o lasă deloc să doarmă.

Așa că Lina nu-și face griji până când nu se luminează de zi. Când se trezește singură și vede că nu este în pat lângă ea, când a luat cu el cea mai vulnerabilă părticică din ea, Lina se dă jos din pat, atingând ușor podeaua cu picioarele. Coboară scările din blocul în care locuiește ea și le urcă pe cele din blocul vecin, până ajunge la ușa apartamentului unde locuiește familia Colicchio. Are o cheie de rezervă cu care intră în apartament și se așază pe canapea cu Rosa, până când se simte în stare să îndure liniștea din apartamentul ei.

Chiar înainte să se lumineze de ziuă, Lina știe că în ușa de la intrare se va răsuci o cheie, iar Carlo se va mișca în liniște prin apartament. Atunci, și ea, și apartamentul, își vor găsi din nou echilibrul.

Mama Sofiei, Rosa, își amintește de nopțile în care tatăl ei era plecat să muncească. Rosa stătea acasă cu mama ei, care-și petrecea zilele cosând nasturi la cămăși și făcându-și griji pentru tatăl Rosei, povestindu-le Rosei și fraților ei despre copilăria ei înainte de a veni în America, țipând la ei să-și termine temele, să învețe, să stea dreptți, să fie atenți, să ajungă ceva în viață. Rosa și frații ei știau că, atunci când mama lor, cu degetele numai o rană de la atâta cusut și tăiat ceapă, dar neplângându-se niciodată, era tăcută pentru o clipă însemna că avea dureri. Rosa înțelegea asta – întemeierea unei comunități, a unui cămin, indiferent cum, unde și cu ce preț.

Așa că, atunci când l-a cunoscut pe Joey Colicchio, un bărbat înalt și impresionant, care muncea pentru

asociatul tatălui ei, Tommy Fianzo Sr., Rosa a știut de ce era nevoie pentru a-și întemeia propriul cămin.

Antonia și Sofia nu merg întotdeauna la culcare când li se spune. Uneori își petrec ore întregi trimitându-și mesaje prin peretele care le separă dormitoarele. Moțâie ușor, căci somnul lor nu este încă ca cel al adulților și nu au niciun motiv să nu își continue discuția în vis. Își spun una alteia: „*Mamma e aici în seara asta*”, căci știu, desigur. Iar mamele stau împreună în bucătărie, luând câte o înghițitură de vin, râzând uneori și plângând alteori, și bineînțeles că știu când fiicele lor adorm, căci încă mai simt cum era când li se mișcau în pânțele.

Își aduc aminte când erau însărcinate în același timp, sensibile și pline de speranță. Asta le-a unit mai mult decât faptul că soții lor lucrau împreună.

În perioada în care au fost însărcinate au început Rosa și Lina să meargă una la cealaltă și să stea de vorbă până noaptea, târziu. În acea perioadă și-au deschis ele sufletul, vorbind despre viitor, ceea ce însemna că întotdeauna vorbeau despre trecut, despre părinții Rosei și casa lor plină, despre cum și Rosa voia un cămin la fel. „*Dar fără ace*”, spunea Rosa mereu, „*și ață de cusut.*” Se gândea la propria copilărie, când lupta pentru supraviețuire nu mai lăsa loc și de dorințe. „*Fără trebuie să*”, spunea Rosa. Copiii ei vor putea să aleagă și vor ști să citească, căci ea îi va învăța.

„*S-ar putea să fie băiat*”, îi spuneau celelalte doamne din Familie când o vedeau la măcelar sau în parc. „*S-ar putea să fie gemeni*”, îi spuneau ele Linei, care era așa de mare, că nu-i mai încăpeau picioarele în pantofi, pe care oricum nu și le mai putea vedea, și care își spunea în sinea ei că „*desigur, nici la asta nu*

voi fi bună.” Doamnele le apucau de obraji pe Rosa și pe Lina și le atingeau burțile, iar ele se țineau de mână și mergeau șontâc pe stradă. Își dădeau seama că bebelușii lor se vor naște într-o lume cu așteptări; trebuiau să aibă mărimea corespunzătoare, forma potrivită. „Dacă e băiat”, spuneau ele, „să fie priceput. Iar dacă e fată, să aibă grijă să nu sufere din dragoste.”

Cu mâinile umede și cu dureri de spate, Lina adăuga: „să nu se teamă de nimic.”